

ENTREVISTA AL SR. MARCEL·LÍ

Marcel·lí Virgili, més conegut com el Senyor Marcel·lí, és un locutor de ràdio, també escriptor i un gran amant de la música tradicional i de les Sarsueles. Aquest padrí polifacètic barreja humor i ironia per explicar-nos la seva visió de la vida. El podem escoltar cada tarda, de 4 a 7, al programa de ràdio *Versió Rac 1*. Avui, lluny dels micròfons, descobrim quina relació l'uneix amb Vilallonga.

Vostè i el Toni Clapés formen un tàndem radiofònic des de fa molts anys. Recorda els inicis i com va arribar al món de la ràdio?

Van ser casualitats de la vida. A finals dels anys 80, jo treballava de conserge a Ràdio Reus i allò que passa: tens una bona relació amb els locutors i quan estaven tips d'entrevistar polítics i gent famosa, un bon dia em van donar l'oportunitat d'entrar a l'estudi i explicar quatre romanços i un parell de refranys. I el que va començar com una gracieta ha acabat sent un costum i au, d'això ja fa 25 anys. Primer em van embolicar aquí a Ràdio Reus. Em van fer sortir al programa "El Terrat" de l'Andreu Benafuente. Després a tot l'equip es va traslladar cap a Ràdio Barcelona i passats els anys, em va enredar aquest xiquet, el Clapés, que em va fer sortir per Catalunya Ràdio i ara, ves per on, a RAC 1. Total, que m'han ben enredat.

Tot i que mai confessa la seva edat al programa explica que vostè és de l'època del Titànic (principis del segle XX). Pensa en la jubilació?

A mi el que m'agradaria de veritat és poder passar tot el dia llegint el diari, de tertúlia amb la gent, criticant el govern i escoltant òperes i sarsueles (aquestes són les meves grans aficions) però, qui té el d'allò llogat, no seu quan vol. Hem de pagar impostos a la gent que ens mana, pobres, que no veieu que no en tenen mai ni cinc...? S'ha de ser caritatiu.

Va ser durant la seva etapa a Reus que va conèixer Vilallonga?

No home no!!! Si jo sóc fill de Vilallonga del Camp! I vés a saber si som família amb el doctor Pere Virgili. Si algú tingués esma en investigar potser trobaríem avantpassats comuns. Jo vaig néixer a Vilallonga fa molts anys però no em feu dir l'any perquè sóc una mica presumit i tinc per norma no dir l'edat.

I ara, hi torna sovint?

Oh i tant, sempre que puc. Però ja no tinc les ganes de tornar com tenia abans. Abans venia al poble per "descontaminar-me" de Barcelona. Tornar a sentir, per exemple, el xiscle de les òlibes, o el raucar de la granota que no et deixava dormir, o el xiscle de les orenetes cada any a la primavera, o el silenci de l'hivern o la tranquil·litat en general. Ara està tan contaminat com una ciutat gran. Sorolls, fums, motos a tota pastilla! I per si fos poc tenim la refinèria a tres passes i no en veiem ni cinc per això! Com a mínim a la Pobla i al Morell encara arpleguen quartets. Aquí tenim les fumeres i el perill, però les butxaques buides.

Què li sembla el creixement que ha experimentat aquests darrers anys el poble?

Malament. Quina gràcia té créixer a la desbandada? La gràcia de Vilallonga és que és un poble molt a prop de tres ciutats, però és poble. La clau està en què no es perdi aquesta identitat de poble.

Deixeu-me dir una cosa: trobo que totes les construccions que s'han fet d'uns anys ençà són lletges, per no dir que fan fàstic, que trenquen amb l'estil de les cases i l'arquitectura típica d'abans. Jo si fos a manar, que no mano gens, ni a casa meva, faria el següent: si alguna d'aquestes cases noves no es ven, les fumaria a terra i plantaria arbres.

Més cases i pisos també suposa major nombre de persones...

Jo conec la gent del poble de tota la vida. Els que han vingut aquests darrers temps, no conec ningú. Tothom és benvingut, però trobo que aquestes noves construccions han fet que vingui molta gent, la gran majoria dels quals només els veus passejant el gos i sembla ser que també dormen a Vilallonga. Però no els veus mai més. No participen de les activitats, de la vida social. Crec que quan tu vas a viure en un altre indret, t'has d'integrar als costums d'allà on vas. Cada terra fa sa guerra. Has de participar poc o molt en el nou entorn. N'hi ha, però, que viuen a Vilallonga com podrien viure a la Patagònia!

Abans parlàvem de la seva faceta de locutor però vostè també és escriptor. Recentment ha publicat el seu segon llibre, *No 'nem bé*

Això són enredos de la gent. Qui de jove no treballa... doncs au: hem de treballar de vells. Resulta que una editorial em va dir que era mediàtic i ja està armada! A mi, ja m'està bé què voleu que us digui. Jo no els escric però eh? Jo els ho dicto i aquell xiquet, el Nolla, el pica a l'ordinador. I mira, primer va ser *Endavant les atxes* i ara el *No 'nem bé*

I en què no 'nem bé?

Jesús Dolcíssim, no acabariem mai de dir coses! Per exemple: abans fixeu-vos que hi havia gent amb carisma: Macià, Pau Clarís,

el rei Jaume I..., gent que deia: fins aquí hem arribat i tothom creia i els d'allà a ponent tremolaven. Ara ja no hi ha gent amb cara i ulls i ens fa falta algú que realment estimi Catalunya i el català. Som un país de pa sucats amb oli (si és que realment volem ser un país). Hem de tenir clar que som nosaltres qui hem de decidir què volem.

I què hauríem de millorar?

Mare de Déu Senyor! Aquí tampoc no acabaríem mai. Hauríem de ser els uns més respectuosos amb els altres. Deixar fer una mica, sense fer mal ni destrosses urbanístiques. No es pot entendre la llibertat com una carta blanca per poder fer el que et dóna la gana. Això no és can seixanta! Hem de ser més responsables, no molestar, no tenir un orgull de mil dimonis... Com tota la vida havia estat la gent!

Més bona educació. Més respecte pel mestre. Avui dia tothom té moltes carreres i estudis i en canvi, semblem més rucs que mai.

Pel que fa a Vilallonga hauríem d'anar tots més a una per millorar el poble. Però millorar no és només fer cases sense solta ni volta. Si jo fos a manar, faria coses com ara: arreglar els jardins, que ara fan fàstic, o que els carrers estiguin ben empedrats i ben bonics. Convèncer tothom que no faci servir tant el cotxe per anar per dins el poble o que la gent sigui més participativa.

Ah i posats a demanar, vull afegir que els pagesos que quedin tinguin subvenció perquè poguessin viure bé del seu treball, i a les botigues del poble es pogués tenir fruita i verdura del temps, no com ara que a tot arreu ho cullen tot massa verda i no té gust de re!!! És que nois, a cada bugada perdem un llençol! No pot ser això!

Però no tot deu ser negatiu?

No. Hi ha coses pitjors: Ara podem atipar-nos com a lladres i després anar al gimnàs a cremar-ho! Actualment tenim al nostre abast biblioteques i internet, però la gent no es parla. Ens falta esforç i esperit de sacrifici. I no valorem el que tenim.

Mireu: a l'hivern ara no passem fred gràcies a les calefaccions, però ens oblidem o no sabem que l'altra meitat del món no té aquestes comoditats. Abans per qualsevol petita cosa ja feies cloc i piu i ara en canvi la medicina et va ficant pedaços. En molts aspectes de la vida hem millorat i tenim coses bones, però per a mi, no ho sabem aprofitar.

I ja per acabar, si l'experiència és tot un grau, quin consell ens dóna?

Jo recomanaria a tota la joventut que té padrins i gent gran al seu entorn, que els escolti i que aprengui tot de coses que ara només saben fer ells; per exemple: com fer la conserva ben feta, o com cultivar plantes o fer puntes de coixí o tot allò bonic d'anys enrere... Cal un esforç per recuperar i aprendre tot allò bo d'abans. La gent jove ha d'aprofitar el coneixement i la saviesa dels avis. No tot el passat és bo, també s'han fet barbaritats, però es tracta d'agafar les coses bones i no repetir les dolentes. I ja n'hi ha prou, que feu unes entrevistes molt llargues i tinc la gola seca. Ara, em podríeu convidar a unes Aromes de Montserrat... Veus? Això falta a Vilallonga: un licor bo d'aquells que et fan pair i veure la vida més alegre. Donat el caràcter que tenim, aquest licor es podria dir: MALS ESPERITS.